

پیام پنج

زیستن زندگی مسیحی توسط مسرت بردن از جریان حیات با خدمتگزاری حیات که از خانه شوکتمند خدا صادر شده و برای آن است

خواندن متون مقدس: حزقیال ۴۷: ۱-۱۲؛ ۲: ۳-۶؛

۱: ۹؛ ۱۱: ۳؛ ۶، ۹؛ ۴: ۱۵؛ ۳: ۲، ۱۲

۱. برای زیستن زندگی مسیحی، ما باید از جریان حیات صادر شده از خانه خدا، مسرت ببریم - حزقیال ۴۷: ۱-۱۲:

آ. حرکت نهایی خدا، حرکت او در انسان برای خدا ساختن انسان توسط اشباع کردن انسان از همه چیزهایی است که او [خدا] در حیات، طبیعت، عنصر، و جوهرش برای جلال، [یعنی] ابراز خدا می باشد - ۲: ۳-۱۸؛ ۱: ۳-۲.

ب. آب از زیر آستانه به بیرون جاری است - حزقیال ۴۷: ۱:

۱. برای اینکه آب جاری شود، باید یک آستانه، یک روزنه، وجود داشته باشد - مزامیر ۸۱: ۱۰.

۲. اگر به خداوند نزدیک تر شویم و با او تماس بیشتری داشته باشیم، روزنه ای ایجاد می شود که به آب زنده اجازه خواهد داد تا از کلیسا به بیرون جاری شود - سرود شماره ۸۴۶.

پ. جریان به سوی شرق است - حزقیال ۴۷: ۱:

۱. نهر خدا در جهت جلال خدا جاری است - ر.ک. اعداد ۲: ۳؛ حزقیال ۴۳: ۲.

۲. اگر همه در کلیسا جویای جلال خدا بوده و از آن مراقبت کنند [به آن اهمیت دهند]، آب زنده از کلیسا به بیرون جاری خواهد شد - یوحنا ۷: ۱۸؛ ۱: ۱۰-۳۱.

ت. آب از سمت راست خانه جاری است - حزقیال ۴۷: ۱:

۱. در کتاب مقدس، سمت راست بالاترین جایگاه است، جایگاه اول - ر.ک. عبرانیان ۱: ۳.

۲. جریان حیات باید در درون ما برتری داشته، عامل کنترل کننده در زندگی و کار ما شود - مکاشفه ۲۲: ۱؛ کولسیان ۱: ۱۸ ب.

ث. جریان، در کنار مذبح بوده، نشان می دهد که ما به رسیدگی شدن توسط صلیب و یک وقف کامل برای مسرت بردن از جریان حیات نیاز داریم - حزقیال ۴۷: ۱.

ج. برای افزایش جریان حیات، ما باید توسط خداوند به عنوان مرد برنجین اندازه گیری شویم - ۴: ۳؛ ۴۷: ۲-۵؛ مکاشفه ۱: ۱۵؛ ر.ک. یوحنا ۷: ۳۷-۳۹:

۱. اندازه گیری یعنی معاینه، آزمایش، داوری و تصرف. چهار اندازه هزار ذراع، که یک واحد کامل است (ر.ک. مزامیر ۸۴: ۱۰)، نشان می دهد که ما به عنوان مخلوقات باید کاملاً توسط خداوند اندازه گیری شویم تا او بر تمام وجودمان تسلط یافته و آن را کاملاً تصرف کند (اشعیا ۶: ۱-۸).

۲. هر چه بیشتر به خداوند اجازه دهیم که ما را معاینه، آزمایش و داوری کند تا ما را تصرف نماید، جریان عمیق تر می شود؛ عمق جریان بستگی به مقدار اندازه گیری ما توسط خداوند دارد - ر.ک. ۱: ۵، ۷.

۳. هر چه بیشتر توسط خداوند اندازه گیری می شویم، بیشتر توسط جاری شدن فیض حیات، محصور و محدود می شویم تا عاقبت توسط خدای سه یکتای جاری به عنوان نهری برای شنا کردن، غرق شده و حمل می شویم. به یک معنا، ما تمام آزادی خود را از دست می دهیم، اما به معنای دیگر، ما واقعاً آزاد هستیم - حزقیال ۴۷: ۴-۶.

چ. نهر باعث می شود همه چیز زنده شود. جریان نهر، درختان، ماهیان و رمه تولید می کند - آ.آ. ۷، ۹-۱۰، ۱۲.

ح. نهر زمین خشک و تفتیده را آبیاری می کند و آبهای مرگ را شفا می دهد. این آبیاری و شفا به منظور تولید حیات است - آ. آ. ۸:

۱. نهر قادر به شفای باتلاق ها و مرداب ها نیست. یک باتلاق یا یک مرداب، مکانی خنثی است،

- مکانی نیمه راه، مکان سازش و ولرم بودن - آ. ۱۱؛ ر.ک. مکاشفه ۳: ۱۵-۱۶.
۲. برای جریان حیات و برای زندگی کلیسایی، خداوند عیسی خواستار و طالب مطلق بودن است؛ با مطلق بودن، ما در جریان خواهیم بود، و جریان، نه یک قطره بلکه نهی برای شنا کردن خواهد بود؛ سپس همه چیز در هر کجا که نهر بیاید زنده خواهد شد.
۲. مسرت ما از مسیح به عنوان جریان حیات برای این است که ما برزگران، کاشتگران، آبیاری کنندگان، مولود کنندگان، خوراک دهندگان و بنا کنندگان با خدمتگزاری حیات برای بنای ارگانیک شگرف خدا، خانه شوکتمند خدا، باشیم - ۲ قرنیتان ۳: ۶:
- آ. خدمتگزار حیات، برزگری است که بذره‌های روحانی می‌کارد:
۱. در ۱ قرنیتان ۹: ۱۱ پولس به قرنیتان می‌گوید: «ما روحانی‌ها [چیزهای روحانی] را برای شما کاشتیم»؛ «روحانی‌ها» به بذره‌های روحانی اشاره دارد.
 ۲. بذر، محفظه حیات است، و کاشتن بذر روحانی، افاضه حیات در، با و خارج شده از روحمان است؛ خداوند عیسی به عنوان یک برزگر آمد تا خود را به عنوان بذر حیات در نژاد انسان بکارد - متی ۱۳: ۳، ۳۷.
 ۳. در بازبایی خداوند، ما، به عنوان خدمتگزاران عهد جدید، باید برزگرانی باشیم که حیات را برای رشد و تولید مسیح در دیگران افاضه می‌کنیم.
- ب. خدمتگزار حیات، کاشتگری است که مسیح را در مردم خدا می‌کارد - ۱ قرنیتان ۳: ۶:
۱. ایمانداران، که در مسیح با حیات خدا تولد تازه یافته‌اند، زراعت خدا، مزرعه خدا، در خلقت نوین خدا هستند - آ. ۹.
 ۲. ما برای اینکه مسیح را در دیگران بکاریم، به تجربه اصیل مسیح به عنوان حیات در روحمان نیاز داریم.
- پ. خدمتگزار حیات، آبیاری کننده‌ای است که مردم را با مسیح آبیاری می‌کند. وقتی که مسیح را در دیگران کاشتیم، باید آنها را با آب حیات آبیاری کنیم - آ. ۶:
۱. ممکن است یک آبیاری کننده در مزرعه خدا را به یک دستگاه آبیاری با یک مخزن تشبیه کنیم که آب مزرعه را تأمین می‌کند. ما باید یک «سیستم آبیاری» الهی با یک مخزن آب زنده که در درون ما ذخیره می‌شود باشیم تا کلیسا را به عنوان مزرعه خدا آبیاری کنیم.
 ۲. ما باید تجربه اصیل مسیح را به عنوان آب حیات داشته و با او تماسی زنده داشته باشیم تا بتوانیم مجرای آب زنده، یک سیستم آبیاری الهی باشیم، که بتواند دیگران را با آب حیات تأمین کند - یوحنا ۴: ۱۴؛ ۷: ۳۷-۳۹.
- ت. خدمتگزار حیات، یک مولدکننده است، پدری که حیات را به فرزندان مولودش افاضه می‌کند - ۱ قرنیتان ۴: ۱۵:
۱. مولود کردن، بوجود آوردن فرزندان روحانی، به ثمر رساندن آنها از طریق افاضه کردن حیات است.
 ۲. برای اینکه حیات الهی را به دیگران افاضه کنیم، باید «جوانه حیات» الهی را داشته باشیم تا آنها بتوانند به عنوان فرزندان خدا مولود شوند.
- ث. خدمتگزار حیات، یک خوراک دهنده است. خوراک موردی از حیات است؛ آن با تعلیم، که موردی از دانش است، فرق دارد:
۱. دادن شیر برای نوشیدن یا خوراک برای خوردن، خوراک دادن به دیگران است (۳: ۲). آنچه آن رسول به ایمانداران قرنیتس بخش کرد شیر بود که باید آنها را تغذیه می‌کرد.
 ۲. تعلیم صحیح رسولان، تعلیم سالم را به عنوان تأمین حیات به مردم بخش می‌کند، که یا آنها را تغذیه می‌کند یا آنها را شفا می‌دهد - ۱ تیموتائوس ۱: ۱۰؛ ۲ تیموتائوس ۱: ۱۳؛ تیتوس ۱: ۹.

- ج. خدمتگزار حیات، بناکننده ای است که با طلا و نقره و سنگ های نفیس بنا می کند:
۱. طلا نشانگر خدای پدر در طبیعت الهی اوست، نقره نشانگر مسیح در کار بازخرید اوست، و سنگ های نفیس نشانگر روح در کار دگرگون کننده او هستند (این در مقابل چوب که دلالت بر طبیعت انسان دارد؛ علف، که دلالت دارد بر انسان در جسم؛ و کاه، که دلالت بر بی جانی [عاری از حیات بودن] دارد) - ۱ قرن تیان ۳: ۱۲.
 ۲. غزل غزلها این را به تصویر می کشد که در زندگی کلیسای مناسب، ایمانداران کامل شده با روح دگرگون کننده هماهنگی می کنند تا جویندگان عاشق مسیح را با بخش کردن خدای سه یکتا به آنها، برای دگرگونی آنان توسط صفات خدای سه یکتا که درونشان نهاده می شود تا فضیلت آنها شود، کامل کنند - ۱: ۱۰-۱۱.
 ۳. این برای بناسازی کلیسا به عنوان بدن ارگانیک مسیح است تا اورشلیم نو را برای به انجام رساندن اقتصاد جاودان خدا تکمیل کند - ۱ قرن تیان ۳: ۱۲؛ مکاشفه ۲۱: ۱۸-۲۱.